

ΑΡΙΘΜΟΣ5!..../2018

(Αρ. Κατ. 26/2017)

ΤΟ ΕΙΡΗΝΟΔΙΚΕΙΟ ΑΙΓΙΑΛΕΙΑΣ

Τακτική Διαδικασία

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από τον Ειρηνοδίκη Απόστολο Σαλαμαλίκη, ο οποίος ορίστηκε από τον Προϊστάμενο του Πρωτοδικείου Αιγίου, και από τη Γραμματέα Αναστασία Παπαντωνοπούλου.

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕ δημόσια και στο ακροατήριό του την 1^η Δεκεμβρίου 2017 και ώρα 09.00 για να δικάσει την εξής υπόθεση μεταξύ:

ΤΟΥ ΕΝΑΓΟΝΤΟΣ: Ανδρέα Φλώρου του Βασιλείου, κατοίκου Αιγίου (Κλεομ. Οικονόμου 13) με ΑΦΜ [REDACTED] ο οποίος με την ιδιότητά του ως Δικηγόρος κατέθεσε εμπρόθεσμα προτάσεις και προσθήκη, αυτοπρόσωπα, μη απαιτούμενου γραμματίου προκαταβολής εισφορών (άρθρο 61 παρ. 3 του Ν. 4194/2013).

ΤΗΣ ΕΝΑΓΟΜΕΝΗΣ: Ανωνύμου εταιρίας με την επωνυμία [REDACTED] και διακριτικό τίτλο [REDACTED], που εδρεύει [REDACTED] με ΑΦΜ [REDACTED], νόμιμα εκπροσωπούμενης, για λογαριασμό της οποίας κατέθεσε εμπρόθεσμα προτάσεις ο πληρεξούσιος Δικηγόρος της Παναγιώτης Δημ. Τσακανίκας που προκατέβαλε τις εισφορές που προβλέπονται στο άρθρο 61 παρ. 1 και 2 του Ν. 4194/2013 (No Α047571 γραμμάτιο προκαταβολής εισφορών του Δικηγορικού Συλλόγου Πατρών).

Ο ενάγων ζητά να γίνει δεκτή η από 07-06-2017 αγωγή του που κατατέθηκε στη γραμματεία του Δικαστηρίου τούτου με αριθμό κατάθεσης δικογράφου [REDACTED] η συζήτηση της οποίας (αγωγής), μετά το πέρας των προθεσμιών εκ της διάταξης του άρθρου 237 του ΚΠολΔ, προσδιορίστηκε με την από 03-11-2017 έκθεση ορισμού δικασίμου του αρμόδιου Δικαστή του παρόντος Δικαστηρίου, για τη δικάσιμο που αναφέρεται στην αρχή της παρούσας απόφασης και γράφτηκε στο πινάκιο.

**ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ
ΣΚΕΦΤΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ**

Ι. Από το συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 57, 59 και 914 ΑΚ προκύπτει ότι όποιος προσβάλλεται παράνομα στην προσωπικότητά του έχει δικαίωμα να απαιτήσει να αρθεί η προσβολή και να μην επαναληφθεί στο μέλλον. Αξίωση αποζημίωσης, σύμφωνα με τις διατάξεις για τις αδικοπραξίες, δεν αποκλείεται. Επί της προσβολής αυτής, ο νόμος καθιερώνει αντικειμενική ευθύνη του προσβαλλόντος μόνον ως προς την αξίωση για την άρση της προσβολής, ενώ, όσον αφορά στην προβλεπόμενη από τη διάταξη του άρθρου 59 ΑΚ χρηματική ικανοποίηση, που συνίσταται σε πληρωμή χρηματικού ποσού, σε δημοσίευμα ή σε ο,τιδήποτε επιβάλλεται από τις περιστάσεις, σαφώς προκύπτει ότι αυτή παρέχεται μόνον όταν συντρέχει και το στοιχείο της υπαιτιότητας, το οποίο ρητά μνημονεύεται στη διάταξη αυτή (βλ. σχετ. ΑΠ 1897/2006 ΧρΙΔ 2007.410, ΕφΑΘ 219/2007 ΕΦΑΔ 2008.67, ΕφΑΘ 377/2007 ΕΦΑΔ 2008.64, ΕφΘεσ 2/2006 Αρμ 2006.23, ΕφΑΘ 12154/1990 ΕλλΔνη 1991.1672). Ειδικότερα, για τη γέννηση ευθύνης προς αποζημίωση, κατ' άρθρο 914 ΑΚ, πρέπει να υπάρχει: α) συμπεριφορά παράνομη και υπαίτια, β) επέλευση ζημίας και γ) αιτιώδης σύνδεσμος ανάμεσα στην παράνομη συμπεριφορά και στη ζημία (ΑΠ 1658/2002 ΕλλΔνη 44.1558, ΑΠ 1514/2001 ΕλλΔνη 44.1556). Η παράνομη συμπεριφορά μπορεί να συνίσταται είτε σε θετική ενέργεια είτε σε παράλειψη. Ο χαρακτηρισμός της παράλειψης ως παράνομης συμπεριφοράς προϋποθέτει την ύπαρξη νομικής υποχρέωσης για επιχείρηση της θετικής ενέργειας που παραλείφθηκε. Τέτοια νομική υποχρέωση μπορεί να προκύπτει είτε από δικαιοπραξία, είτε από ειδική διάταξη νόμου (όπως είναι και το άρθρο 919 ΑΚ, εφόσον συντρέχει αντίθεση στα χρηστά ήθη και πρόθεση βλάβης), είτε από την

αρχή που απορρέει από τα άρθρα 281 και 288 ΑΚ, ήτοι την αρχή της καλής πίστης, όπως αυτή διαμορφώνεται κατά την παρούσα κοινωνική αντίληψη, η οποία (αρχή), σε περίπτωση που κάποιος δημιούργησε επικίνδυνη κατάσταση, από την οποία μπορούσε να προέλθει ζημία, του επιβάλλει να επιχειρήσει την ενδεδειγμένη θετική ενέργεια προς αποφυγή της ζημίας. Εξάλλου, καλή πίστη, υπό την αντικειμενική έννοια που απαντάται στα άρθρα 200, 281 και 288 ΑΚ, είναι η συναλλακτική ευθύτητα, την οποία επιδεικνύει ο χρηστός και εχέφρων συναλλασσόμενος. Υπό την έννοια συνεπώς αυτή, η καλή πίστη συνιστά κριτήριο συμπεριφοράς και, άρα, κανόνα δικαίου (βλ. σχετ. ΑΠ 500/2010 ΕΦΑΔ 2010.799, ΑΠ 2247/2009 δημ. ΝΟΜΟΣ, ΑΠ 1727/2008 δημ. ΝΟΜΟΣ, ΑΠ 821/2004 ΔΕΕ 2006.197, ΑΠ 1466/2003 ΝοΒ 2004.776, ΑΠ 1514/2001 ΕΛΛΔνη 44.1556, ΑΠ 1454/2001 ΕΛΛΔνη 43.1614, ΑΠ 906/2001 ΕΛΛΔνη 44.122). Τέλος, την αδικοπρακτική ευθύνη, ως προς ορισμένα (ειδικά) θέματα, καλύπτει η ρυθμιστική εμβέλεια του άρθρου 8 ν. 2251/1994 για την «προστασία των καταναλωτών», το οποίο ορίζει, μεταξύ άλλων, ότι «Ο παρέχων υπηρεσίες ευθύνεται για κάθε περιουσιακή ζημία ή ηθική βλάβη που προκάλεσε παράνομα και υπαίτια, με πράξη ή παράλειψη του, κατά την παροχή αυτών στον καταναλωτή. Ως παρέχων υπηρεσίες νοείται όποιος, στο πλαίσιο της άσκησης επαγγελματικής δραστηριότητας, παρέχει υπηρεσία, κατά τρόπο ανεξάρτητο» (§ 1), ότι «ο ζημιωθείς υποχρεούται να αποδείξει τη ζημία και την αιτιώδη συνάφεια μεταξύ της παροχής της υπηρεσίας και της ζημίας» (§ 3), ότι «ο παρέχων τις υπηρεσίες φέρει το βάρος της απόδειξης για την έλλειψη παρανομίας και υπαιτιότητας του» (§ 4 εδ. α'), ότι «για την εκτίμηση της έλλειψης υπαιτιότητας λαμβάνονται υπόψη η ευλόγως προσδοκώμενη ασφάλεια και το σύνολο των ειδικών συνθηκών και ιδιαίτερα: α) η φύση και το αντικείμενο της υπηρεσίας, ιδίως σε σχέση με τον βαθμό επικινδυνότητας της, β) η εξωτερική μορφή της υπηρεσίας, γ) ο χρόνος παροχής της υπηρεσίας, δ) η ελευθερία δράσης που αφήνεται στο ζημιωθέντα στο πλαίσιο της υπηρεσίας, ε) το αν ο ζημιωθείς ανήκει σε κατηγορία μειονεκτούντων ή ευπρόσβλητων προσώπων και στ) το αν η παρεχόμενη υπηρεσία αποτελεί εθελοντική προσφορά του παρέχοντος» (§ 4 εδ. β') και ότι

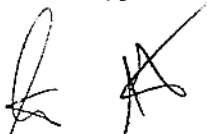
«η ύπαρξη ή δυνατότητα τελειότερης υπηρεσίας κατά τον χρόνο παροχής της υπηρεσίας ή μεταγενέστερα δεν συνιστά υπαιτιότητα» (§ 5). Από τις διατάξεις αυτού του άρθρου προκύπτει ότι η ευθύνη του παρέχοντος υπηρεσίες μπορεί να είναι είτε ενδοσυμβατική, είτε αδικοπρακτική, ανεξάρτητα από την προϋφιστάμενη ενοχική σχέση μεταξύ παρέχοντος υπηρεσίες και ζημιωθέντος. Προϋποθέσεις για τη θεμελίωση ευθύνης σε βάρος του παρέχοντος υπηρεσίες είναι: 1) παροχή ανεξάρτητων υπηρεσιών στα πλαίσια άσκησης επαγγελματικής δραστηριότητας, 2) υπαιτιότητα του παρέχοντος υπηρεσίες κατά την παροχή υπηρεσίας, η οποία τεκμαίρεται, διότι εισάγεται νόθος αντικειμενική ευθύνη (ΟΛΑΠ 18/1999 ΕλλΔνη 40.1290) και ο παρέχων έχει το βάρος της απόδειξης της έλλειψής της. Ως κριτήρια για την εκτίμηση της έλλειψης υπαιτιότητας αναφέρεται η ευλόγως προσδοκώμενη ασφάλεια και το σύνολο των ειδικών συνθηκών, 3) το παράνομο, ήτοι η συμπεριφορά του παρέχοντος υπηρεσίες, θα πρέπει να ανταποκρίνεται στην ευλόγως προσδοκώμενη ασφάλεια, δηλαδή στις συναλλακτικές υποχρεώσεις πρόνοιας και ασφάλειας που επιβάλλουν οι κανόνες της επιστήμης ή τέχνης του, 4) ζημία με βάση το γενικό δίκαιο της αποζημίωσης (άρθρα 297, 298 ΑΚ) και 5) αιτιώδης συνάφεια μεταξύ παροχής της υπηρεσίας και ζημίας (ΑΠ 589/2001 ΕλλΔνη 43.419). Ειδικότερα, η παράνομη συμπεριφορά του παρέχοντος δεν συναρτάται με το πραγματικό περιεχόμενο της υποχρέωσής του προς αποφυγή των κινδύνων, αλλά με την έλλειψη ασφάλειας των υπηρεσιών που θεμιτά δικαιούται να αναμένει ο καταναλωτής, καθώς και με την οικοδόμηση της εμπιστοσύνης του στη συγκεκριμένη αγορά υπηρεσιών, ήτοι με την παραβίαση της υποχρέωσης πρόνοιας και ασφάλειας που όφειλε κατά το νόμο ή τη σύμβαση ή την καλή πίστη κατά τις κρατούσες κοινωνικές αντιλήψεις και μπορούσε να λάβει μέσα στη σφαίρα επιρροής του κάτω από ομαλές προβλέψιμες συνθήκες, σε τρόπο ώστε οι παρεχόμενες από αυτόν υπηρεσίες, χρησιμοποιούμενες από τον καταναλωτή, να μη θέτουν σε κίνδυνο τα συμφέροντα του τελευταίου, και ιδίως την ακεραιότητα της πίστης και της ασφαλούς παροχής υπηρεσιών, που τελικά είναι το προστατεύσιμο δικαίωμα (βλ. ΑΠ 535/2012 και 1227/2007 δημ. ΝΟΜΟΣ, Γεωργιάδη - Σταθόπουλου, Ειδ. Ενοχ. Δικ., 1982, Εισαγ. παρ. στα άρθρα 914 επ., σελ. 681).

II. Επιπλέον, από το άρθρο 932 ΑΚ προκύπτει ότι σκοπός της διάταξης είναι να επιτυγχάνεται μία υπό ευρεία έννοια αποκατάσταση του παθόντος για την ηθική του βλάβη, λόγω της αδικοπραξίας, ώστε αυτός να απολαύει μία δίκαιη και επαρκή ανακούφιση και παρηγοριά, χωρίς, από το άλλο μέρος, να εμπορευματοποιείται η προσβληθείσα ηθική αξία και να επεκτείνεται υπέρμετρα το ύψος της αποζημιώσεως για ηθική βλάβη, που δεν μπορεί να αποτιμηθεί επακριβώς σε χρήμα. Με βάση τον σκοπό αυτόν αντλούνται, στη συνέχεια, ως ουσιαστικά χαρακτηριστικά της έννοιας του "ευλόγου" εκείνα τα στοιχεία που αποτελούν τα πλέον πρόσφορα μέσα για την εκπλήρωση του εν λόγω σκοπού της διάταξης. Τέτοια στοιχεία είναι κυρίως: το είδος και η βαρύτητα της ηθικής προσβολής, η περιουσιακή, κοινωνική και προσωπική κατάσταση των μερών και κυρίως του παθόντος, η βαρύτητα του πταίσματος του δράστη (στον βαθμό που επηρεάζει την ένταση της ηθικής βλάβης), η βαρύτητα του τυχόν συντρέχοντος πταίσματος του θύματος, οι όλες ειδικότερες συνθήκες πρόκλησης της ηθικής βλάβης. Τα στοιχεία αυτά πρέπει να οδηγούν τον δικαστή να σχηματίσει την κατά το άρθρο 932 ΑΚ εύλογη κρίση του (όχι κατά τις υποκειμενικές του ανέλεγκτες αντιλήψεις, αλλά) κατ' εφαρμογή του αντικειμενικού μέτρου που θα εφάρμοζε και ο νομοθέτης, αν έθετε ο ίδιος τον κανόνα αποκατάστασης της ηθικής βλάβης στην ατομική περίπτωση. Συνάγεται δε το αντικειμενικό αυτό μέτρο από τον ανωτέρω σκοπό του άρθρου 932 ΑΚ και, μέσω αυτού, από την όλη κλίμακα των υπερκειμένων σκοπών του συστήματος αποζημίωσης λόγω αδικοπραξίας του ΑΚ. Σε κάθε περίπτωση πρέπει να τηρείται, κατά τον καθορισμό του επιδικαζόμενου ποσού, η αρχή της αναλογικότητας ως γενική νομική αρχή και δη αυξημένης τυπικής ισχύος (άρθρα 2 παρ. 1 και 25 του ισχύοντος Συντάγματος) με την έννοια ότι η σχετική κρίση του δικαστηρίου, δεν πρέπει να υπερβαίνει τα όρια όπως αυτά διαπιστώνονται από τα δεδομένα της κοινής πείρας και την κοινή περί δικαίου συνείδηση σε ορισμένο τόπο και χρόνο, που αποτυπώνονται στη συνήθη πρακτική των δικαστηρίων, τούτο, διότι μια απόφαση, με την οποία επιδικάζεται ένα ευτελές ή υπέρμετρα μεγάλο ποσό, ως δήθεν εύλογο κατά την ελεύθερη κρίση του δικαστηρίου, προς αποκατάσταση

της ηθικής βλάβης, ευτελίζει, στην πρώτη περίπτωση, (όσον αφορά τον παθόντα), το σεβασμό της αξίας του ανθρώπου, και στην δεύτερη, (όσον αφορά τον υπόχρεο), το δικαίωμα της περιουσίας τους, αφού το δικαστήριο επεμβαίνοντας στη διαφορά μεταξύ ιδιωτών πρέπει, όπως προαναφέρθηκε, να τηρεί μια δίκαιη ισορροπία ανάμεσα στα αντιτιθέμενα συμφέροντα, με παράλληλη προστασία των θεμελιωδών δικαιωμάτων. Στο σημείο αυτό σημειώνεται ότι η έννοια της αναλογικότητας είναι έννοια αυστηρότερη του "ευλόγου" και συνακόλουθα το "εύλογο" εμπεριέχεται αναγκαστικά στο "ανάλογο". Άλλωστε την αρχή αυτή, υπό την προεκτεθείσα έννοια, εκφράζει και η υπερνομοθετικής ισχύος διάταξη του άρθρου 1 του πρώτου πρόσθετου πρωτοκόλλου της ΕΣΔΑ, υπό την έννοια ότι πρέπει να υπάρχει μια ανεκτή σχέση αναλογικότητας μεταξύ των χρησιμοποιούμενων μέσων και του σκοπού που επιδιώκει κάθε μέτρο, το οποίο αποστερεί ένα άτομο από θεμελιακό δικαίωμά του, όπως από την ιδιοκτησία του (ΑΠ 90/2017, Nomos).

Με την κρινόμενη αγωγή ο ενάγων εκθέτει ότι είναι Δικηγόρος με έδρα των υπηρεσιών του το Αίγιο Αχαΐας και ότι είχε σύμβαση παροχής υπηρεσιών κινητής τηλεφωνίας με την εναγομένη, την οποία ανανέωσε με νέους όρους και βάσει της οποίας θα κατέβαλε το ποσό των 25,75€ μηνιαίως για τις συμφωνηθείσες παρεχόμενες υπηρεσίες επί 18 μήνες που ήταν και η διάρκεια της σύμβασης. Ότι στις 08-05-2016 η εναγομένη του απέστειλε γραπτό μήνυμα στο κινητό του τηλέφωνο ότι προστέθηκαν (στις ήδη παρεχόμενες υπηρεσίες με τη σύμβαση) επιπλέον 500MB για υπηρεσίες διαδικτύου, ενώ στις 11-05-2016 απεστάλη από την εναγομένη με γραπτό μήνυμα στο κινητό του τηλέφωνο ο μηνιαίος λογαριασμός με οφειλόμενο ποσό 29,94€, παρά το γεγονός πως δεν είχε υπερβεί την κατανάλωση των προβλεπόμενων συμφωνηθέντων παροχών. Ότι ο ίδιος τηλεφώνησε στην εναγομένη, όπου υπάλληλός της του εξήγησε πως η εναγομένη αποφάσισε μονομερώς την αύξηση των παρεχόμενων υπηρεσιών με αύξηση του τελικού πληρωτέου ποσού (αναβάθμιση προγράμματος) και στις διαμαρτυρίες του για την ενέργεια αυτή η υπάλληλος του απάντησε «αφήστε τα δικηγορίστικα», εν συνεχεία μίλησε με τον προϊστάμενο της εν λόγω υπαλλήλου που του ζήτησε συγγνώμη για τη συμπεριφορά της υφισταμένης του και τον διαβεβαίωσε πως θα εξετάσουν το αίτημα του για καταβολή

του αρχικά συμφωνηθέντος ποσού. Ότι στις 13-05-2016 του τηλεφώνησε υπάλληλος της εναγομένης και του πρότεινε να εκδοθούν πιστωτικοί λογαριασμοί για το ποσό της διαφοράς μεταξύ της συμφωνηθείσας τιμής και της νέας, συμφωνία που αποκρυσταλλώθηκε σε νέα τηλεφωνική συνδιάλεξη στις 26-05-2016, την οποία αποδέχτηκε ο ενάγων με επιφύλαξη των δικαιωμάτων του. Ότι ο ενάγων προέβη σε εξώδικη καταγγελία της πρακτικής αυτής της εναγομένης, για την οποία αναφέρει πως υπάρχει εναρμονισμένη πρακτική και με τις άλλες εταιρίες παροχής κινητής τηλεπικοινωνίας, τόσο στην ίδια την εναγομένη όσο και στο Συνήγορο του Καταναλωτή αλλά και στην Εθνική Επιτροπή Τηλεπικοινωνιών και Ταχυδρομείων (ΕΕΤΤ). Ότι στο λογαριασμό της περιόδου 10-02-2017 έως 09-03-2017 η εναγομένη τον ενημέρωσε πως αυξάνονται τα ενσωματωμένα MB (megabytes) του προγράμματός του και το μηνιαίο πάγιο, που διαμορφώνεται στα 32,66€ (μετά από συμφωνηθείσες εκπτώσεις), ποσό το οποίο υπερβαίνει τα 25,75€ που είχε συμφωνήσει, αλλά και τα 29,92€ για τα οποία συμφώνησε εν συνεχεία – αφού πρώτα του πιστώθηκε η διαφορά με τη συμφωνηθείσα τιμή. Ότι βίωσε εξαιτίας της παράνομης και αντισυμβατικής συμπεριφοράς της εναγομένης συναισθήματα απογοήτευσης, ματαιώσης, οργής, θυμού, απελπισίας, απόγνωσης και λύπης τα οποία των κατατράχουν και θα συνεχίσουν να τον κατατράχουν και ζητά για την ανόρθωση της ηθικής του βλάβης να του αναγνωρισθεί (μετατροπή του αρχικού καταψηφιστικού αιτήματος σε εντόκως αναγνωριστικό με τις προτάσεις) το εύλογο ποσό των 12.100 ευρώ ως χρηματική ικανοποίηση, νομιμότοκα από την επίδοση της αγωγής, καθώς και την καταβολή της δικαστικής του δαπάνης.

Με το περιεχόμενο αυτό η αγωγή παραδεκτά εισάγεται στο αρμόδιο Δικαστήριο (αρθρ. 14 παρ. 1, 33 και 35 ΚΠολΔ) κατά την τακτική διαδικασία και είναι νόμιμη, στηριζόμενη στις διατάξεις των αρθρ. 57, 59, 914, 919, 922, 932 ΑΚ, 8 Ν. 2251/1994, 176 ΚΠολΔ επομένως πρέπει να εξεταστεί παραπέρα και στην ουσία της, χωρίς να απαιτείται η καταβολή δικαστικού ενσήμου (μετά την τροποποίηση του αιτήματος από καταψηφιστικό σε εντόκως αναγνωριστικό – 224 ΚΠολΔ).

Η εναγομένη με τις νόμιμα κατατεθείσες προτάσεις της αρνείται την εναντίον της ασκηθείσα αγωγή και προβάλλει την ένσταση αοριστίας καθώς ο ενάγων δεν αναφέρει τα αναγκαία εκείνα στοιχεία με τα οποία θα προσδιοριστεί το μέγεθος της τυχόν ηθικής βλάβης που υπέστη, ιδίως δε της δικής του περιουσιακής κατάστασης. Η εν λόγω ένσταση είναι νόμιμη και παραδεκτά προβάλλεται (βλ. ανωτέρω νομική σκέψη υπό στοιχείο II), θα πρέπει όμως να εξεταστεί επί της ουσίας σε περίπτωση που εντέλει κριθεί πως ο ενάγων υπέστη ηθική βλάβη εξαιτίας της συμπεριφοράς της εναγομένης. Περαιτέρω, η εναγομένη αμφισβητώντας την ουσία της εναντίον της αγωγής αναφέρει πως η συνεργασία των διαδίκων άρχισε στις 28-01-2011, όταν ο ενάγων υπέγραψε τους γενικούς όρους υπηρεσιών ██████████ στους οποίους αναφέρεται (σημείο 8.2) πως η εναγομένη δικαιούται να μεταβάλλει τα τιμολόγιά της σύμφωνα με το νόμο και τους κανόνες υγιούς ανταγωνισμού, όπως και έκανε στις 08-05-2016 στέλνοντας σχετικό μήνυμα στο κινητό του, ενώ ο ενάγων σύμφωνα με τον τότε ισχύοντα Κανονισμό Γενικών Αδειών (απόφαση ΕΕΤΤ 676/41 – ΦΕΚ 298/Β/2013) και τον προαναφερόμενο όρο 8.2 των γενικών όρων συναλλαγών μπορούσε εντός ένα μήνα από την αύξηση των παρεχόμενων υπηρεσιών να καταγγείλει αζημίως την σύμβαση. Η εναγομένη εκθέτει ότι η αύξηση αυτή ήταν συμφέρουσα από την στιγμή που ενώ η επιβάρυνση στο μηνιαίο λογαριασμό ήταν 5€ (ήτοι αύξηση 7,7% επί του ονομαστικού παγίου του προγράμματος πριν την αφαίρεση λόγω επιδότησης στον ενάγοντα), η αύξηση σε κίνηση δεδομένων έφτανε πλέον τα 2,5GB (ήτοι αύξηση 25% σε σχέση με τα συμφωνηθέντα 2,0GB). Ακόμα, η εναγομένη λόγω της καλής πίστης της και θέλοντας να είναι ικανοποιημένος ο ενάγων από τις υπηρεσίες της – μη θεωρώντας άξιο αντιδικίας το ποσό των 5€ μηνιαίως – δέχθηκε να παραμείνει το πάγιο του λογαριασμού του στο αρχικά συμφωνηθέν ποσό (παρά την αύξηση των δεδομένων σε 2,5GB). Εν συνεχεία, στις 25-04-2017 η εναγομένη αύξησε εκ νέου τον όγκο δεδομένων από 2548MB σε 2898MB και το βασικό πάγιο (προ εκπνώσεων) διαμορφώθηκε στο ποσό των 74,04€, από 70,57€ που ήταν μέχρι τότε, ειδικά δε για τον ενάγοντα με τις εκπνώσεις που του παρέχονταν το πάγιο διαμορφωνόταν σε 32,66€ (από 29,92€), αφού πρώτα ενημέρωσε τον ενάγοντα με τον από 10-03-2017 λογαριασμό που του απέστειλε. Στις 12-05-2017 επιδόθηκε

στην εναγομένη η κρινόμενη αγωγή και στις 24-08-2017 συμφωνήθηκε να του πιστωθεί το ποσό των 8,84€ (2,74€ για καθένα από τους 4 μήνες μέχρι τη λήξη του προγράμματος) ώστε να μην επιβαρυνθεί μέχρι τη λήξη του προγράμματος του. Κατόπιν, ο εναγόμενος στις 06-09-2017 ανανέωσε με την εναγομένη τη σύμβαση παροχής υπηρεσιών κινητής τηλεφωνίας για ακόμη 24 μήνες και έλαβε επιδότηση 1.067€ (έκπτωση 44,46€ μηνιαίως στον κάθε λογαριασμό). Μετά από αυτά η εναγομένη ζητά να απορριφθεί η κρινόμενη αγωγή στην ουσία της καθώς ο ενάγων με την αρχική σύμβαση που υπέγραψε το 2011 είχε αποδεχθεί στους γενικούς όρους των συναλλαγών πως η εναγομένη δύναται να τροποποιήσει την τιμολόγηση των παρεχόμενων υπηρεσιών, έτι δε ο ενάγων είχε ενημερωθεί έγκαιρα για τις αυξήσεις που έγιναν και μπορούσε να καταγγείλει αζημίως τη σύμβαση τους, κάτι το οποίο δεν έκανε ούτε το 2016, ούτε το 2017, αλλά μάλιστα στις 06-09-2017 προέβη σε ανανέωση της σύμβασής τους για ακόμα 24 μήνες, ενώ σε κάθε περίπτωση δεν υπήρξε ποτέ επιβάρυνσή του αφού η εναγομένη ανέλαβε τις όποιες αυξήσεις με έκδοση πιστωτικών λογαριασμών, τέλος δε η αξίωση για επιδίκαση ποσού 12.100€ ως ηθική βλάβη ένεκα του γεγονότος της αύξησης περί τα 4€ μηνιαίως του παγίου – ενώ ο ενάγων είχε και έχει τη δυνατότητα να καταγγείλει αζημίως τη σύμβαση – το οποίο μάλιστα του πιστώθηκε, όταν μάλιστα ο ενάγων δεν κάνει λόγο για τη δική του οικονομική κατάσταση ώστε να του επιδικαστεί εύλογη αποζημίωση, άγει στο συμπέρασμα πως επ' ευκαιρία της ένδικης διαφοράς ο ενάγων επιδιώκει να καταστεί πλουσιότερος εις βάρος της. Οι εν λόγω ισχυρισμοί προβάλλονται νόμιμα και παραδεκτά, πρέπει δε να εξεταστούν περαιτέρω.

Από όλα τα έγγραφα που παραδεκτά και νόμιμα προσκομίζουν και επικαλούνται οι διάδικοι, τα οποία συνεκτιμώνται στο σύνολό τους, χωρίς να παραλείπεται κανένα για την ουσιαστική εκτίμηση της υπόθεσης, αποδείχθηκαν τα ακόλουθα: Ο ενάγων συμβλήθηκε με την εναγομένη το πρώτον στις 28-01-2011 (βλ. αντίγραφο της υπ' αριθ. [REDACTED] αίτησης που προσκομίζει η εναγομένη) ώστε η τελευταία να του παρέχει υπηρεσίες κινητής τηλεφωνίας. Στον υπ' αριθ. 10 όρο της αίτησης που είναι στον πρώτο φύλλο αυτής, αναφέρεται

ότι ο αιτών έλαβε γνώση και αποδέχεται τους γενικούς όρους συναλλαγών, μάλιστα ο αιτών έχει υπογράψει και στο προκαθορισμένο πλαίσιο για τον όρο αυτό. Μετά από διαδοχικές ανανεώσεις της σύμβασης, στις 02-03-2016 ο ενάγων συμφώνησε με την εναγομένη να ανανεώσει την συνεργασία τους για 18 μήνες και η τελευταία επιβραβεύοντάς τον του πρόσφερε επιδότηση 450€, ο δε ενάγων επέλεξε το πρόγραμμα [REDACTED], το οποίο προσέφερε μεταξύ άλλων και όγκο δεδομένων για περιήγηση στο διαδίκτυο μεγέθους 2,0GB, συμφωνήθηκε δε πως η επιδότηση των 450€ θα πιστωνόταν ισομερώς στους 18 λογαριασμούς που αντιστοιχούσαν σε κάθε μήνα συνεργασίας, με το τελικό ποσό να διαμορφώνεται μηνιαίως (σε περίπτωση μη υπέρβασης των παροχών του προγράμματος) σε 25,75€. Στις 08-05-2016 η εναγομένη απέστειλε γραπτό μήνυμα στο κινητό τηλέφωνο του ενάγοντος, όπου ανέφερε ότι προστέθηκαν (στις ήδη παρεχόμενες υπηρεσίες με τη σύμβαση) επιπλέον 500MB για υπηρεσίες διαδικτύου, ενώ στις 11-05-2016 απεστάλη από την εναγομένη με γραπτό μήνυμα στο κινητό του τηλέφωνο ο μηνιαίος λογαριασμός με οφειλόμενο ποσό 29,94€, παρά το γεγονός πως δεν είχε υπερβεί την κατανάλωση των προβλεπόμενων συμφωνηθέντων παροχών. Ταυτόχρονα, ο ενάγων κάλεσε στα γραφεία της εναγομένης και η αρχική υπάλληλος με την οποία συνομίλησε εκθέτοντας τον προβληματισμό του φαίνεται πως του μίλησε μειωτικά αφού του είπε «αφήστε τα δικηγορίστικα», φράση η οποία υποδηλώνει μειωτικό προσδιορισμό για τον ενάγοντα και το λειτούργημα που ασκεί ως Δικηγόρος – δημόσιος λειτουργός, θεμελιώδες λειτούργημα του κράτους δικαίου, συλλειτουργός της δικαιοσύνης (αρθρ. 1 και 2 Ν. 4194/2013). Ωστόσο, η απρεπής αυτή συμπεριφορά της υπαλλήλου της εναγομένης θα πρέπει να θεωρηθεί πως έχει θεραπευθεί αφού εν συνεχεία ο εναγόμενος μίλησε με τον προϊστάμενο της εν λόγω υπαλλήλου, ο οποίος του ζήτησε συγγνώμη για την απρεπή συμπεριφορά της υφισταμένης του, κάτι που προκύπτει και από το δικόγραφο της κρινόμενης αγωγής. Αναφορικά με το γεγονός της μονομερούς μεταβολής των όρων της σύμβασης και παρόλο που ο επιπλέον όγκος δεδομένων θεωρείται πως τιμολογήθηκε ευνοϊκά, όπως επικαλείται η εναγομένη, τούτο αντίκειται στο πνεύμα των κρατούντων συναλλακτικών ηθών αφού, μολονότι ο ενάγων είχε υπογράψει τους γενικούς όρους συναλλαγών της εναγομένης όπου

αναφερόταν πως η τελευταία έχει δικαίωμα να αναπροσαρμόζει τα τιμολόγια της σύμφωνα με το νόμο και τους κανόνες του υγιούς ανταγωνισμού, η εν λόγω πρακτική είναι καταχρηστική (βλ. ΑΠ 296/2001, ΠολΠρΑθ 2348/1997, Nomos). Επιπλέον, η καταχρηστικότητα του συγκεκριμένου όρου δεν αίρεται από την παρεχόμενη δυνατότητα του ενάγοντος-καταναλωτή να καταγγείλει τη σύμβαση μέσα σε ορισμένη προθεσμία (ΑΠ 1030/2001, Nomos), όπως εν προκειμένω που σύμφωνα με την εναγομένη ο ενάγων είχε τη δυνατότητα εντός ένα μήνα από την μονομερή αλλαγή της τιμολόγησης του προγράμματος να υπαναχωρήσει αζημίως από αυτό. Πλην όμως, ο ενάγων δεν υπέστη καμία ζημία αφού όταν διαμαρτυρήθηκε για την αλλαγή τιμολόγησης του προγράμματός του, η εναγομένη δέχθηκε τελικά να συνεχίσει να λαμβάνει το συμφωνηθέν ποσό των 25,75€ για το υπόλοιπο της 18μηνης σύμβασης, πιστώνοντας τη διαφορά της νέας τιμής των 29,94€ στους ακόλουθους μηνιαίους λογαριασμούς (βλ. τον από 10-06-2016 πιστωτικό λογαριασμό που προσκομίζει ο ενάγων), ενώ συνέχισε να του παρέχει τον όγκο δεδομένων 2,5GB που αντιστοιχούσε σε όσους πλήρωναν το πρόγραμμα μετά την αύξηση στην τιμολόγησή του. Έτσι ο ενάγων όχι μόνο δεν υπέστη περιουσιακή ζημία, αντίθετα απολάμβανε και όγκο δεδομένων κατά 500MB αυξημένο από αυτόν που είχε συμφωνήσει. Στις 25-04-2017 η εναγομένη αύξησε τον όγκο δεδομένων για το πρόγραμμα που είχε επιλέξει ο ενάγων από 2548MB σε 2898MB και το βασικό πάγιο (προ εκπτώσεων) διαμορφώθηκε στο ποσό των 74,04€, από 70,57€ που ήταν μέχρι τότε, αφού πρώτα ενημέρωσε τον ενάγοντα με τον από 10-03-2017 λογαριασμό που του απέστειλε. Ο ενάγων άσκησε την κρινόμενη αγωγή παραπονούμενος για την μονομερή μεταβολή των όρων της σύμβασής του, ωστόσο η εναγομένη με τον από 10-09-2017 λογαριασμό (προσκομίζεται) του έχει καταβάλει τη διαφορά των 10,96€ (2,74€ για καθένα από τους 4 μήνες μέχρι τη λήξη του προγράμματος). Σημειώνεται πως στον τελευταίο μήνα της 18μηνης σύμβασης ο ενάγων δεν πλήρωσε το ποσό των 32,66€ αλλά ο λογαριασμός του ανήλθε σε 10,56€, μολονότι είχε χρεώσεις επιπλέον του παγίου 8,34€ (βλ. τον από 10-09-2017 λογαριασμό της εναγομένης). Συνεπώς και στην περίπτω-

ση αυτή ο εναγόμενος δεν υπέστη περιουσιακή ζημία, αντίθετα απολάμβανε μεγαλύτερο όγκο δεδομένων (2898MB αντί για 2548MB), όπως οι λοιποί συνδρομητές του ίδιου προγράμματος που δεν διαμαρτυρήθηκαν για την μονομερή αλλαγή τιμολόγησης του προγράμματος. Κατόπιν των ανωτέρω προκύπτει πως ο ενάγων δεν υπέστη σε καμία περίπτωση περιουσιακή βλάβη, αλλά ούτε και προσβλήθηκε η προσωπικότητά του, αφού οι διαμαρτυρίες του έγιναν αποδεκτές από την εναγομένη. Πρέπει, τέλος, να αναφερθεί ότι με το τέλος του 18μηνου της σύμβασης (στη διάρκεια της οποίας η εναγομένη αύξησε μονομερώς τα τιμολόγια και για το λόγο αυτό κατέθεσε ο ενάγων την κρινόμενη αγωγή με την οποία ζητά χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης), ο ενάγων πάλι συμφώνησε με την εναγομένη την ανανέωση της σύμβασης του για επιπλέον 24 μήνες και έλαβε επιδότηση με τη μορφή πίστωσης. Η εν λόγω συμπεριφορά, ήτοι η ανανέωση της σύμβασης με την εταιρία την οποία ενάγει για αντισυμβατική και αδικοπρακτική συμπεριφορά απέναντι του, δεν υποδεικνύει πως ο ενάγων βίωσε εξαιτίας της συμπεριφοράς της εναγομένης συναισθήματα απογοήτευσης, ματαιώσης, οργής, θυμού, απελπισίας, απόγνωσης και λύπης τα οποία τον κατατρύχουν και θα συνεχίσουν να τον κατατρύχουν, γιατί αν ίσχυε αυτό θα είχε στραφεί σε άλλη εταιρία παροχής υπηρεσιών κινητής τηλεφωνίας.

Κατ' ακολουθίαν των προαναφερομένων, πρέπει να απορριφθεί η αγωγή και να υποχρεωθεί ο ενάγων να καταβάλει τα δικαστικά έξοδα της εναγομένης (άρθρ. 176 ΚΠολΔ), όπως ειδικότερα ορίζεται στο διατακτικό.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΔΙΚΑΖΕΙ αντιμωλία των διαδίκων.

ΑΠΟΡΡΙΠΤΕΙ την αγωγή.

ΕΠΙΒΑΛΛΕΙ σε βάρος του ενάγοντος την δικαστική δαπάνη της εναγομένης, την οποία ορίζει σε 208 ευρώ.

Κρίθηκε, αποφασίσθηκε και δημοσιεύθηκε στο Αίγιο σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του στις 27 Ιουνίου 2018, απόντων των διαδίκων.

Ο ΕΙΡΗΝΟΔΙΚΗΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

